

ZNAMENÍ

„To bude pro vás znamením: Naleznete dětátko zavinuté do plének a položené v jeslích...“ Tak ujišťuje anděl pastýře.

Dítě v jeslích pro ně má být znamením, aby uvěřili.

Stačí takové znamení?

Stačilo pastýřům?

Nejde přece o žádný zázrak, o mimořádný úkaz, o zřetelný projev Boží moci... Neodcházeli pastýři zklamáni? Někteří – snad. Jiní možná pochopili. Nad Betlémem zářila hvězda a oni porozuměli, že novorozené dítě je světlo v temnotách.

Ježíš je tím pravým a trvalým světlem v temnotách. O něm platí Izajášova slova: „Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo...“ Jistě na něj můžeme vztáhnout také slova žalmu: „I kdybych šel údolím temné smrti, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se

mnou...“ Ani údolí temné smrti nic neznamená proti Ježíšovu světlu...

Jsou překážky, které ze svého srdce či života neumíme odstranit. Tyto překážky můžeme nazvat i temnotami. Existuje temnota strachu. Temnota hříchu. Temnota duchovní svázanosti. Temnota neodpuštění. Temnota vlastní

slabosti, závislosti. Temnota smrti.

Zcela konkrétně řekněme Ježíši: Pane, díky za tvé světlo. Pane, přijď se svým světlem. Pane, zažeň mě temnoty...

Pane, jak ti poděkovat za tvé narození...?

o. Petr

Novoroční

Daniel Raus

*Kdo se příliš snaží dosáhnout cíl,
nakonec ho mine.
Kdo se příliš snaží znásobit majetek,
nakonec ho ztratí.
Kdo se příliš snaží vyhnout nebezpečí
přijde k úrazu.*

*Proto hledám rovnováhu
konání a odevzdání se,
rozhodování a přijímání,
boje a smíření,
cesty a čekání,
rovnováhu mého a Tvého chtění.*

Opět stojím na začátku

sv. Terezie z Avily

*Rok přede mnou
je naprosto neznámý.*

*Ty ho znáš,
stojíš jako slunce
nad mou budoucností.*

*Sviť mi do tmy
a pomoz být světlem
druhým, aby tvou
láskou ozdravěl
kousek tohoto světa.*

*Především
záleží na tom,
odhodlaně začít.*

Kéž zažíváme,
že všechny naše
slabosti a bolesti
vyvažuje
Kristova láska
a dobrota!

Požehnané Vánoce i dny
nového roku 2019 přeje
redakční rada

Žehnání kříže

V roce 1914 dali postavit Kristýna a František Maršálkovi pískovcový kříž, který byl věnován „ku cti a chvále Boží“. Kříž zhotovil akademický sochař Ferda Štábla z Hodonína. Kříž byl postaven na vlastním pozemku – Padělky u josefovské cesty, ve „špicí“, která byla vedle dnes již zaniklé cesty do Moravské Nové Vsi.

Když v roce 1914 vypukla první světová válka, musel narukovat i jejich jediný syn František. V té době byl již ženatý s Marií, rozenou Frýdkovou, a měl malého, půlročního syna. Stařenka Maršálková říkala, že když zde na poli rodina pracovala, tak se u kříže vždy modlila za navrácení syna a manžela

z války. Proto těmto modlitbám říkala, že to byly modlitby prosebné a byly věnovány Kristu ukřižovanému na zde stojícím kříži. Kříž byl pro ně připomínkou války roku 1914-1918.

V dnešní době však stál opuštěn uprostřed velkých

lánů, kdy již jen málo lidí z Bojanovic vědělo, že tam nějaký kříž je. Proto jsem se já, jako pravnučka Kristýny a Františka Maršálkových, a moje rodina Josef a Milan Salajkovi a Renata Rotreklová, rozená Salajková, rozhodla kříž vyzvednout, dát opravit, zrestaurovat a znovu postavit na pozemku u cesty, po které se jde k vinohradům (Dily, Hrabinky, Staré hory a Holčické).

V neděli 23. září byl již opravený kříž a pole, na kterém stojí, požehnané otcem Petrem Karasem za přítomnosti mnoha bojanovských farníků.

Štěpánka Salajková

Inspirace z Athosu

I letos – po dvou letech – jsme navštívili svatou horu Athos. Významnou postavou tohoto místa a celého pravoslavní je místní světec **JOSEF HESYCHASTA** (1898-1959).

Tento muž zanechal ve svém literárním odkazu řadu dopisů. Je z nich patrná jeho hluboká duchovní zkušenost i citlivý a vnímavý lidský přístup. Svými dopisy povzbuzoval své svěřence ve světě. Jeden z dopisů si nyní můžete přečíst, snad povzbudí i vás.

DOPIS DEVATENÁCTÝ Vždy, když se prohřešíš, neztrácej čas a vykonej pokání

Dostal jsem tvůj dopis, mé dítě, a uviděl v něm tvůj neklid. Ale nebuď neklidný, mé dítě. A jestli jsi znovu padl, hned zase vstaň. Byl jsi přizván na cestu do nebe. Není nic divného, že ten, kdo běží, zakopne. Je jen třeba, abys byl trpělivý a v každém okamžiku měl kající postoj.

Proto pokaždé, když se prohřešíš, neztrácej čas a vykonej pokání. Protože když to prodlužuješ, dáváš zlu

dovolení, aby v tobě zapustilo kořeny. Nenech mu rozrůstat kořeny ke tvé škodě.

A proto neztrácej naději, když padneš, vstaň a ochotně vykonej pokání a řekni: „Odpusť mně, můj Kriste, jsem člověk a jsem slabý“.

Pán té neopustil. Ale protože je v tobě ještě velká světská pýcha a mnoho marné slávy, dopustil náš Kristus, abys zhřešil a padl. A aby ses tak každý den ze zkušenosti učil poznávat svou slabost a byl trpělivý vůči těm, kteří padají. Neodsuzuj bratry, když padají, ale podírejte je.

Obraz sv. Josefa Hesychasty, nacházející se v místnosti, v níž je světcův hrob

Proto, kdykoli padneš, znovu vstaň a hned popros o odpuštění.

Nechovej ve svém srdci smutek. Pro zlého je radost, když jsme smutní a skleslí, z toho se rodí mnoho jiných věcí naplňujících duši hořkostí. Vnitřní rozpoložení kajícího jej vede, aby říkal: „Zhřešil jsem, odpusť mi, Otče!“ Tak zahání smutek a říká: „Nejsem jen slabý člověk? Co mám tedy dělat?“ Opravdu, mé dítě, tak

Promítání filmu o Athosu

foto: L. Herka

to doopravdy je. Bud' smělý! Jen když přijde Boží milost, stojí člověk na nohou. Jinak se bez milosti potácí a stále padá. Vzmuz se tedy a neměj žádný strach.

Vidíš, jak bratr, o němž mi píšeš, si protrpěl pokušení? Podobně jedneš i ty. Ziskej odvážné sebevědomí proti přicházejícím pokušením. V každém případě přijdou. Jsou pro tebe nutná. Jinak se neočistiš. Zapomeň, co akédia (znechucení, ztráta smyslu života, pozn. překl.) a tvá lenost říkají. Neboj se jich. Jako přešla milostí Boží předcházející pokušení, tak pomínou, až vykonají svou práci, i tato.

Pokuseň, to jsou léky a léčivé rostliny, které léčí zjevné vášně i naše neviditelné rány.

Měj tedy trpělivost, abys každý den získal pro bu-

doucnost mzdu, klid a radost v nebeském království. Vždyť se blíží noc smrti, kdy už nikdo nebude moci pracovat. Proto pospíchej. Času je málo.

A ať víš i toto: lépe je prožít jeden den vítězně, s cenami a věnci, než žít mnoho let v nedbalosti. Vždyť jeden den boje, kdy duše s po-

znáním a zkušeností zápasí, stojí za padesát let života toho, kdo bojuje bez poznání a nedbale.

Bez boje a prolité krve nečekej osvobození od vášni. Po pádu rodí naše zem trní a hloží. Nám bylo uloženo ji očišťovat, ale vykořeňování je spojeno s velkou námahou, krvavými rukama a mnohými vzdechy. A tak plač, prolévej proudy slz a změkčí se půda tvého srdce. A když zem bude zavlážena, lehce trnitě keře vykořeňíš.

dopis přeložil
o. Václav Ventura

Pozn. red.:
Nedávno vyšla kniha o. Václava Ventury, která pojednává právě o sv. Josefě Hesychastovi. Lze si ji zakoupit ve farní knihovně.

Autogramiáda knihy o. Václava Ventury

foto: L. Herka

Kurz pro ty, kdo chtějí vědět víc

Společná akce dvou far-
ností – Hodonína a Dolních
Bojanovic – se konala už
posedmé. Řeč je o kurzu Alfa.
Vlastně se letos ani konat
neměl. Boží vůli jsme proto
hledali v modlitbě. O prvním
večeru přišlo tolik účastníků,
že jsme museli přidávat stoly
a židle. Týden co týden jsme
pak byli překvapováni ote-
vřeností našich hostů, jejich
upřímným hledáním...Alfa
končí a my děkujeme Bohu,
že ji i letos chtěl...

Reakce některých účastníků

Po Alfě se dívám na svět jiný-
ma očima. Vidím věci jinak než
dřív, zažívám hodně radosti.
Pochopila jsem, že spousta
"náhod" v mém životě rozhod-
ně nebyly náhody a šťastný
konec událostí byl velký dar
od Pána Boha. Několikrát šlo
o zdraví nebo dokonce o život
můj nebo někoho z rodiny.
Teprve teď – dodatečně – za
všechno děkuji.

Poznala jsem také sílu
a moc přímluvné modlitby při
víkendovém pobytu na Vra-
nově i na setkáních. Pán Bůh
konal a pomohl mi úžasným
způsobem v mnoha věcech.

(už věřící) účastnice

Moji milí alfí přátelé,
chtěl jsem vám říct, že pro
mě byla listopadová alfí víken-

dovka na Vranově jedním
z nejdůležitějších momentů
mého života. Ta večerní
modlitba... Myslel jsem si, že
už jsem s Pánem něco zažil,
a asi i jo, ale tímhle večerem
pro mě začal nový život. Ně-
jak nevím, jak to pojmenovat,
ale to je asi jedno. Však vy
víte. Nikdy jsem tak nepocítil
Boží lásku, blízkost, přijetí.
Žiju s Bohem, klopytám na
cestě s ním, on jedná a já
jen zírám...

Vím to já, moje manželka
a pak už jen několik málo
lidí... Vám jsem to asi ještě

účastník

neřekl, čas nějak běží a já
nevyužil těch pár příležitostí,
co bylo. A tak si teď říkám,
že je možná ten správný
čas to říct. Už třeba jen jako
povzbuzení do dalších Alf...

*vedoucí
mimohodonínské Alf*

Někteří mi nevěřící přátelé
se dívají na církev spatra,
mají vůči ní spoustu výhrad...

Ale já jim říkám – musíte
otevřít vrata a vejít. Nedívej-
te se na církev zvenčí, ale
zevnitř...

Jako nevěřící jsem byl
velmi ovlivněn tím, co se
o církvi napovídalo... Poznal
jsem ale, že církev dělá hro-
madu dobrých věcí... Proč
se o tom víc nemluví? Proč
víc nekřičíte?

účastník

Jsem pozitivně překva-
pena lidmi, kteří kurz vedou
nebo nás tady obsluhují...
Příjemní, srdeční, otevření,
solidární. Klid a pohoda... Je
krásné a přitažlivé, když se
lidé opravdu milují....

účastnice

připravila K. Jagošová

V sobotu 8. prosince proběhl v našem chrámě krásný koncert pěveckého sboru Hlahol z Tábora

Duchovní obnova pro maminky Břežany 2018

Letos v listopadu se v Břežanech opět konala duchovní obnova pro maminky. Zúčastnila jsem se jí už podruhé a byla pro mě opravdovým „osvěžením pro duši“. Jelikož nepatřím mezi bojanovské farníky, byla jsem požádána o nezávislý názor a pohled na tuto obnovu.

Někdo by mohl namítnout, co je to za duchovní obnovu na dva dny? Ale jistě všechny ženy, které se staly tou jedinečnou osobou – maminkou, mi dají za pravdu, že dva dny rozjímání, úžasného společenství žen a v neposlední řadě obohacujících přednášek o. Petra jsou obrovským darem pro maminky všech věkových kategorií. Je to opravdu náš

osobní čas na to být Bohu nadosah. Zastavit se a přemýšlet, modlit se, rozjít, sdělovat si zkušenosti a názory.

V „mé“ farnosti většinou lidem slovo společenství nic moc neříká. A proto jsem šťastná a Bohu velmi vděčná, že už 18 let mohu být alespoň občas součástí toho „vašeho společenství“. Společenství, které je při každé příležitosti mé návštěvy v jiném obsazení lidí, ale vždy má jedno společné – obrovskou pohostinnost, otevřenost a přijetí – tolik nezbytné a v dnešní době neobvyklé vlastnosti.

Díky vám všem za krásný zážitek!

Hanka

Pouť do Vladislavi

Byla jsem požádána, abych napsala několik řádek o letošním výletu do Vladislavi, rodného místa o. Josefa Dvořáka. Asi proto, že jsem Vladislava!

O. Josef Dvořák by se letos 28. listopadu dožil 70 let, a tak Jožinka Vavrysová (a spol.) zorganizovala na sobotu 17. listopadu zájezd do Vladislavi a blízkého okolí.

V sedle autobusu seděl zkušený žokej Vlastík Straka a bravurně zvládal své koně pod kapotou, zvláště na úzkých a klikatých silničkách Vysočiny. Ve Vladislavi nás přivítal bratr o. Josefa, Slávek Dvořák s rodinou. Nejprve jsme navštívili hrob o. Josefa na místním hřbitově, abychom se za něj pomodlili, a pak jsme na něj zavzpomínali v místním kostele při zpívané mši, která byla za něj obětovaná.

Pak jsme odjeli do blízké Třebiče, rodiště o. Petra, a navštívili jsme baziliku sv. Prokopa. Přes všechny venkovní úpravy a dostavby uvnitř katedrály se člověk cítí jako ve středověku, pod úžasnou gotickou klenbou, mezi nádherným sloupovým řádem a cítí tu staletou víru a pokoru mnoha generací.

Po duchovním načerpání jsme také museli naplnit své žaludky a to v blízké restauraci V Pivovaru. Po dobrém obědě jsme v krásném podzimním počasí, při zapadajícím slunci, přijeli ke karmelitánskému do Kostelního Vydří. Po seznámení s historií tohoto mariánského poutního místa a krátké pobožnosti jsme ještě zamířili do Slavonic.

Ve Slavonicích působil a je zde pochován první písemně doložený kněz

pocházející z Dolních Bojanovic, o. Martin Červenka. Po návštěvě hřbitova jsme si ještě prošli malebné městečko a po západu slunce vyrazili k domovu. Po celou cestu se o duchovní náplň staral předek autobusu, čili „kuchyň“ v čele s Václavem Salajkou, a kulturní a pěveckou část zajišťoval zadek autobusu, čili „ložnice“.

Byl to krásný duchovní a taky kulturní výlet.

Díky.

Vladislava Lekavá

Adventní duchovní obnova

Ve dnech 7. a 8. prosince jsme mohli pod vedením Radovana Voříška z Brna prožít adventní duchovní obnovu, která byla rozdělena do dvou témat.

V prvním tématu se Radek dotýká současného života a rozvíjí zamyšlení, jak prožívat zbytek života co nejlépe.

Současný trend v médiích i všude kolem nás se nám snaží vnutit jakési normy „normálního“ života. Jsme povzbuzováni k osobnímu prospěchu, k životu na úkor ostatních. Média hledají pouze senzace a informují o podrazech, tunelování, korupci atd. Jako křesťané bychom se ale neměli bát vybočovat z těchto norem. I na úkor toho, že se nám snad budou lidé kolem smát nebo se setkáme s nepochopením, bychom se měli způsobem svého života, s důrazem na naši morálku, odlišovat. Máme se stát Božím nástrojem, působit jako „Boží reklama“ k získání dalších lidí. Radek tady z vlastní zkušenosti mluví o své službě, která mu nedovoluje pod-

lehnout lenosti. Se svojí manželkou založil několik společenství, vedou kurzy Alfa, věnují se přípravám mladých k biřmování nebo k manželství, jsou členy komunity Emanuel...

Vše, co je potřeba k žití dobrých vztahů a ke službě druhým, je vyjádřeno v manželském slibu – odevzdat se, přijímat toho druhého i s jeho chybami a mít vždy úctu k druhému. To současný svět nezná. Pasivita se nám často nabízí, je to jednodušší cesta a může se zdát, že žít bez Boha je jednodušší. Kristus nenabízí pohodlný život, neslibuje, že nás za vše dobré hned odmění. Naopak, říká: „Kdo chce jít za mnou, vezmi svůj kříž a následuj mě.“ Zato nám ale dal mnohem víc - nabízí nám spásu a život v plnosti.

V druhém tématu nám Radek přináší několik osobních i zprostředkovaných pohledů jako odpověď na otázku „**Kdo je Duch svatý?**“

Už starozákonní texty zmiňují Ducha sv., jak se vznáší nad vodami, nebo v rozhodujících chvílích sestupuje například na Mojžíše či Gedeona a přináší velkou sílu, jejímž výsledkem je vyhraný boj.

V knihách proroků se už nemluví o síle, ale objevují se slova jako „on vám obváže všechny rány“ nebo „sestoupí do vašeho srdce“. Je zde vidět jasně Boží snahu přiblížit se k nám a spojit se s lidmi natrvalo.

V Novém zákoně se setkáváme se svědectvím o působení Božího Ducha. Mariino ANO nabídce, aby z Ducha svatého počala a porodila toho, který nám přinesl spásu, byl velký počin, i když pro ni samotnou velký risk. V té době totiž dívka, která nežila v manželství a čekala dítě, musel její vlastní otec zabít, aby hřích nepřežil.

I Maria byla posílněna Duchem svatým stejně jako učedníci, kteří se po Kristově ukřižování modlili, ale ze strachu za zavřenými dveřmi. Nechtěli dopadnout jako jejich Pán. O letnicích k nim přichází Duch svatý a zapaluje je svým ohněm. Oni již beze

strachu vycházejí do ulic, kde jsou v tento svátek shromážděny zástupy ze všech národů, a hlásají Krista zmrtvýchvstalého. Duch svatý je jako „zápalka“ živé víry. S ním jsme neznitelní. Kdo jej přijme, ten může konat velké věci.

Co nám Duch svatý nabízí?

- 1) Dává narození do rodiny Božích dětí, tj. narození z vody a z Ducha (křest) - podřídit svůj život Duchu neznamená vztah otroctví, ale synovství. To je nejbližší vztah s Bohem Otcem.
- 2) Pomáhá nám modlit se a udržovat si tak blízký vztah k Bohu.
- 3) Pomáhá nám rozumět Písmu - vnímat Bibli jako osobní dopis Boha lidem.
- 4) Odnímá strach - pro nás to znamená, že se nemáme například bát někoho oslovit, říci svůj názor a třeba se i ztrapnit pro Boží věc.
- 5) Nabízí nám své dary - dar jazyka, výkladu a prorockví, dar mimořádné víry, činů a uzdravování, dar rozlišování, moudrosti a poznání.

V přednáškách zaznělo několik osobních svědectví a konkrétních příkladů projevů Ducha svatého. A jak ho můžeme získat? Nejdůležitějším krokem je říct Bohu své ANO, přijmout Ježíše za Pána svého života, aby mohl Duch svatý jednat.

Děkuji jménem všech farníků Radku Voříškovi za jeho službu a za to, že to zvládl i s bolestivě naraženým kolenem a dodal nám odvahu a naději k setkání se s Duchem svatým, který je podle jeho definice Duchem přítomnosti, je to Bůh tady a teď, čekající a toužící vstoupit do našich životů.

připravila Hana Maděryčová

SVĚDECTVÍ

Rodiče mne ve víře nevychovali, ale jako dítě jsem velice rád chodil o prázdninách s babičkou do kostela. Brzy ráno jsme vstali, šli nakoupit, posnádali, a ještě jsme stihli ranní mši v 7 hodin. To, co dělá pan farář nebo lidi kolem, mě moc nezajímalo, díval jsem se na skromnou výbavu pseudorománského kostela. Oči jsem mohl nechat na netradičním seskupení pláten s křížovou cestou a statickou sochou sv. Jiljí, patrona vrbeckého kostela.

Láska k umění mi zůstala i v dospívání. Zajímala mne především světská uměleckořemeslná díla, která jsem viděl na zámcích a galeriích.

Folklór mne z Hanáckého Slovácka odváděl přes Hájek až do Dolních Bojanovic, kde jsem si našel svoji milovanou ženu. Kristinka mi trpělivě dělala průvodce propojením lidových tradic s živou křesťanskou vírou. Někdy jsem naslouchal, jindy ze slušnosti následoval, ale často tvrdošjně odpořoval přijmout tuto „ztrátu času“ jako svoji prioritu. První světlé okamžiky jsem prožíval při přípravě na manželství, když jsme navštěvovali v Hodoníně rodiny. Tam

začal u mne Bůh šplhat po vysokých příčkách, ale vidět ho na nejvyšším stupni mi připadlo pošetilé. Toužil jsem se přiblížit Bohu, ale nedělní bohoslužby mi tu cestu samy nevyšlapávaly. Hodně jsem si sliboval od různých setkání s farníky, třeba v Dolomitech nebo Roháčích. Byly to nádherné akce, které jistě měly v mé cestě k Bohu důležité místo, ale já jsem prostě zase potřeboval ten hmatatelný důkaz.

Doposud jsem vlastně využíval nabídek a čekal jsem, že to nějak přijde samo. Ve správnou chvíli přišla kamarádka Lidka a řekla mi: „Jak dlouho chceš odkládat Alfou, vždyť není vůbec jisté, kdy nám převedlí otce Petra na jinou farnost.“ To byl pro mne jasný signál, a v tu chvíli pro mne začaly ty nejkrásnější chvíle v mém duchovním životě. Žádné téma na kurzu Alfa nebylo zanedbáno. Po hodinové přednášce o Petra a diskuzích ve skupinkách jsme to od srdce probrali v „Betlémě“ bojanovské vínárny. Srozumitelný výklad, spousta svědectví, srdečného přístupu a obětavosti mne připravilo k prvnímu setkání s Bohem.

Na Velehradě, kde se odehrávalo sedmé setkání Alfou, jsem při přímluvné modlitbě prožil něco těžce popsatelného. Bylo to jako Tomášovo vložení prstů do Kristovy rány. Dostal jsem dlouho očekávaný důkaz Boží existence. Tuto chvíli jsem si ještě několikrát promítal při silenciu ve své cele, a na mši v klášterním kostele. Byl jsem toho tak plný, že jsem si to nemohl nechat pro sebe, a vše jsem sdílel i s lidmi, kteří mají odpor ke křesťanství.

Doba po Velehradě směřovala k jedinému cíli, nechat se pokřtít. Přípravy na tuto velkou událost jsem si nestandardně rozšířil o kurz charismatické obnovy. Každodenní tichá modlitba a četba Písma v kombinaci s přednáškami otce Petra a skvělými vedoucími z Bojanovic mi pomohly pochopit spoustu myšlenek z Evangelia a najít svojí cestu k novému životu ve víře.

Se smytím hříchů mne svatý křest zbavil alergie na pyl, takže jsem byl v rozkvetlých alejích jako v rajske zahradě a cítil se jak znovuzrozený.

Při ohlednutí zpět musím poděkovat Bohu za obrácení a křest v dospělosti, a za

všechny ty skvělé lidi, skrze které ke mně celou dobu promlouval. Především za moji trpělivou ženu Kristinu.

Petr Polášek

PS: Můj muž se k víře stavěl hodně pragmaticky.

Nejdřív ji trochu odmítal, pak vedle mě toleroval. Po mnoha letech společného života jsem věděla, že už v Boha uvěřil, ale pořád jen hlavou. Mnoho lidí si jej dobíralo, kdy že se nechá pokřtít, a že by to mohl spojit s křtem svých dětí.

K takovýmto narázkám byl vždy imunní.

A pak mi po příjezdu z Velehradu jen tak oznámil, že se chce nechat pokřtít. Byl to ten nejlepší dárek, jaký jsem si k desátému výročí svatby mohla přát.

Kristina Polášková

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Lidé naší farnosti, to nejsou jen osoby, které se zde narodili nebo zde žijí. Rozhodli jsme se tentokrát poprosit o rozhovor kněze, se kterým se často setkáváme. Ať už je to při mších, kdy zastupuje otce Petra, nebo při svátosti smíření či na pravidelných žarošických poutích.

Otec Josef Pohanka

Narodil se na Hromnice, dne 2. února 1974 ve Velkém Meziříčí. Vyrůstal v malé vesničce Újezd u Tišnova. Pochází z věřící rodiny a byl jediným dítětem svých rodičů. Po přípravném ročníku v Teologickém konviktu v Litoměřicích absolvoval Cyrilotomášskou teologickou fakultu Univerzity Palackého v Olomouci.

Čím jste chtěl být jako malý kluk?

Nedaleko našeho domu byla železnice a já jsem tam chtěl být výpravčí.

Kdy jste poprvé cítil, že byste se mohl stát knězem?

Bylo to jako blesk z čistého nebe. Bylo mi asi jedenaáct let. S tatínkem jsme tehdy šli pěšky na pohřeb dědečka mých kamarádů. Bylo psí počasí, zima, ledovice. Šli jsme asi šest kilometrů pěšky. Pohřeb sloužil kněz, syn toho ze-

mřelého, a společně s ním tam bylo dalších šest mladých kněží. Potom, když jsme se vrátili domů, odpovídal jsem a najednou jsem skutečně slyšel v hlavě hlas: „Ty budeš knězem!“ Byla to věta, která opravdu přišla z ničeho nic. Zpočátku jsem s tím bojoval, protože jsem se ani necítil hoden takového povolání. Ale postupem času se v mém životě objevila znamení, která mě utvrzovala v tom, že to tak skutečně Pán Bůh chce.

Nikdy jste ani nepotkal dívku, kvůli které byste o tomto povolání pochyboval?

Nepotkal. Já už jsem pak i svůj život směřoval s ohledem na toto povolání.

Jak vaše rozhodnutí přijali rodiče?

Maminka to přijala vcelku samozřejmě. Tatínek měl s mým rozhodnutím trochu problém. Ale musím říct, že mi nikdy nebránil. Rodičů si cením. I když pravděpodobně museli sami v sobě ledacos proboujet, nikdy jsem z jejich strany necítil nějaký odpor nebo něco podobného.

Jaké byly začátky vaší kněžské služby?

Nejdříve jsem jako jáhen sloužil rok v Ivančicích. Tehdy to byly ještě hodně rudé Ivančice a získal jsem díky tomu specifické zkušenosti. Mým nadřízeným byl zlatý farář otec Josef Večeřa, který mě hodně v začátcích dal. Božími cestami se pak stalo, že jsem s tímto panem farářem sloužil i čtrnáct let v Žarošicích.

Po Ivančicích jsem se pak dostal do velké farnosti ve Velkém Meziříčí, kde jsem sloužil společně s dalšími čtyřmi kněžími. Pastoračně jsem si zde s výjimkou věznic vyzkoušel takřka všechno.

Po roku a půl jsem přesídlil na Fryšavu na Vysočině. Tam se mi líbilo, mentalita

místních věřících mi byla velmi blízká. A odsud jsem roku 2001 přešel do Žarošic.

Co vás na kněžství překvapilo?

Celou dobu jsem měl velký strach z nemocnice, protože pohled na krev mi nedělá dobře. Říkal jsem si, jak tohle budu zvládat? A k mému velkému překvapení se nemocnice a nemocní stali mojí velkou kněžskou láskou. Čeho jsem se tak obával, se stalo oblastí, která mě v mé kněžské službě ohromně dobíjí.

Často se s vámi mohou naši farníci setkat u nás ve zpovědnici. Jaké to pro vás je, když vám lidi svěřují své přešlapy, tajemství a bolesti. Není to svým způsobem ubíjející?

Zpovědnice je naopak další moje láska. Chodím si sem odpočinout a načerpat sílu. Je to dáno i tím, že zpovědník je chráněn a posilován svátostnou milostí. Málokdo to chápe. Jezdím zpovídat i do Brna, kde sedím sedm a půl hodiny ve zpovědnici a nonstop zpovídám, a přesto zpět jedu odpočatý. Trápení, které mi věřící svěřují, předávám dál k Pánu.

Jednou se mi stalo, že

jsem mimo zpovědnici vyslechl životní příběh, o kterém jsem hodně přemýšlel. Trápení toho člověka na mě pak dlouhou dobu leželo jako deka. I díky tomu jsem si hned na začátku kněžství uvědomil, co je to ta svátostná milost, kterou dostává kněz coby zpovědník.

Stalo se vám někdy, že jste měl problém dát někomu rozhřešení?

To jsou pro kněze nejtěžší chvíle. Někdy prostě nejde udělit rozhřešení. Když například člověk jde ke zpovědi s jinými úmysly, než je obrácení, nebo existují překážky, kdy nemá platné manželství. Nejbolestivější okamžiky jsou to obzvláště tehdy, když tomu druhá strana nerozumí... Naštěstí jsou to ojedinělé situace.

Co je podle vás na kněžské službě nejtěžší? Nevadí vám třeba samota?

Samota – to je paradox mého života. Za těch dvacet let, co trávím na faře, jsem sám byl na faře jen jeden rok. Jinak jsem pořád s někým byl. Kněžskou samotou moc neznám a někdy bych po ní možná i toužil.

Pro mě je nejtěžší přijmout lhostejnost, povrchnost, která je mezi námi

věřícími lidmi. Někdy se kněžská úloha jeví jako úloha Jana Křtitele být hlasem volajícího na poušti. Někdy je odezva malá, a tak mě mrzí, že jsem sám proti velké zdi.

Jak se připravujete na nedělní kázeň. Může kněz s přibývajícím roky praxe mluvit bez přípravy?

Připravuji se jen na nedělní kázně, svatby či pohřby a píšu si je. Měl bych strach, že bez přípravy bych se opakoval. Jsem ve farnosti dlouho. Proto mám také archiv kázání. Můžu se kdykoliv podívat, co jsem třeba před třemi lety kázal.

Měl jsem na Fryšavě výborného faráře, monsignora Vladislava Simajchla, který byl výtečný kazatel. Ten mi říkával: „Pokud budeš kázat jen sám ze sebe, za dva tři roky tě lidé budou stěží poslouchat. Budeš se pořád opakovat.“ Díky němu jsem si uvědomil, že nejsem žádný borec a že musím čerpat i z jiných zdrojů. Běžně využívám například knihy nebo povídání druhých, dobrým pramenem je i život sám.

Máte svůj oblíbený citát či pasáž v Bibli?

Jako své primární heslo jsem si vybral citát z Janovy

patnácté kapitoly, z podobství o vinném kmeni: „Beze mě nemůžete dělat nic...“ To si často připomínám, že bez Krista nejsem nic, všechno musí vyrůstat z něho a k němu zase vést.

Otče, když máte pocit, že všechno jde špatně... jakou modlitbu se modlíte?

Růženec. Svěřovat věci a důvěřovat Panně Marii, to je velmi účinné.

Jaké Boží doteky na sobě pocítujete?

Doteky ve svátosti smíření a u lůžek nemocných. To jsou zázraky, o kterých vím já, ten, koho se to týká, a Pán.

Máte osobní zkušenost, kdy jste na sobě pocítil Boží ochranu?

Takových zážitků mám hodně. Jeden například ze včerejška. Jel jsem za jednou nemocnou paní. Zrovna měla návštěvu, která parkovala na místě, kde obvykle parkuju. Zvedl jsem proto telefon, abych se paní zeptal, zda můžu jít dál, zda je to vhodné. Ona mě vyzvala, ať přijdu, že je u ní syn, který mě rád pozná. Tak jsem vyskočil, aniž bych zajistil auto brzdou. Začali jsme se modlit a vtom zvonil soused, že mi odjelo auto. S hrůzou jsem vyběhl, protože dům stojí na poměrně velkém kopci... Auto ale skončilo jen na protější straně ulice v plotu. Kromě pár škrábanců na kapotě a poškozeného plotu nebyl nikdo zraněn ani ohrožen. Uvědomil jsem si, jaká to byla Boží ochrana. A přitom jsem jen pár hodin před tím v náboženství dětem říkal, jak nás andělé ochraňují.

Máte nějaký volný čas a koníčky?

Dřív mě hodně bavilo cestovat v rámci naší republiky. Poznávání různých míst. Dnes už na to není čas a věnuji se tomu jen prostřednictvím knížek. Jinak se plně věnuji kněžství.

A máte své oblíbené místo, kam byste se rád znovu vypravil?

Hodně mi přirostlo k srdci poutní místo Rokole u Nového Města nad Metují. Když jsem měl někdy na srdci něco důležitého, tak jsem to odvezl Panně Marii „do džbánu“, aby se ona o to postarala. Bohužel je toto místo z jižní Moravy dost daleko, tak se tam moc nedostanu.

Jedno poutní místo máte i na starost, jak ho vnímáte?

Mám radost, že Žarošice jako poutní místo nevymírají. Objevují se zde poutníci ze širokého okolí. A nejen starší lidé, jak to bohužel na spoustě míst je. Chodí sem mladé generace, rodiny s kočárky a dětmi. Setkávají se zde mladí lidé. Máme i případy, kdy se tu mladí potkali a dnes už tvoří manželský pár. Takové poutní místo má svou budoucnost.

No a procesí z Bojanovic, to je nejpočetnější. Nelze je přehlédnout. Jsou zde zastoupeny různé generace. Přiznám se, že když jdu průvodu od vás naproti, jde mi mráz po zádech a mám slzy v očích.

A jak se vám u nás v Dolních Bojanovicích líbí?

Bojanovice jsou ojedinelá farnost. Líbí se mi, že si lidé uchovali víru, způsob, jak ji prožívají. Obdivuji, jak je dědina jiná než ostatní vesnice v okolí, přitom řeší lidé stejné problémy jako jinde.

Kde jinde najdeme obec, ve které se před prvním pátkem jde vyzpovídat tolik lidí? Funguje to u vás podobně jako před padesáti lety. Je to poklad, který je potřeba chránit a rozvíjet.

Máte nějaký osobní vzkaz pro Bojanovice?

Uchovejte si úctu k Ježíšovu Srdci! Myslím, že tam je skryté tajemství, proč jsou Bojanovice trochu jiné než ostatní obce. Uchovali si úctu, ať už slavením prvních pátků nebo slavností Božského Srdce. Díky tomu se také plní přísliby a já věřím, že farnost je také Ježíšovým Srdcem opečovávána.

A. Červenková

Naši ministranti - pokračování

V minulém vydání Cesty jsme psali o našich ministrantech. Od té doby se počet ministrantů změnil. Přibylí noví malí ministranti, u oltáře je vidět i několik děvčat. A naopak velcí kluci, kteří vyšli základní školu, už nejsou ve skupinkách a vídáme je jenom zřídka. Škoda.

NÁČELNÍK

Každý rok na podzim si ministranti na schůzce volí nového náčelníka.

V současné době je to David Topenčík, který vystřídal Petra Bohuna. Jeho zástupcem a pokladníkem je Jakub Topenčík a kronikářem Petr Bohun.

Náčelník má mnoho po-

vinností a v současné době bychom o něm mohli říct, že je to manažer. Hlavním úkolem je rozpis služeb pro malé i velké skupinky. Náčelník musí rozpis vyvěsit na ministrantskou nástěnku, ale také poslat co nejdříve Petru Martinkovi, který se stará o farní stránky. Pokud je pohřeb, či svatba, které není na rozpisu, musí zajistit službu. Také se stará o služby na křížové cestě a o oheň na požehnání.

Dalším úkolem náčelníka je bodování. Musí dát do sakristie tabulku, do které si ministranti zapisují body. Podle součtu bodů jsou odměněni např. výletem do laser arény.

V období kolem Velikonoc

má náčelník asi nejvíc práce. Před Květnou nedělí spolu s Víťou Škrhákem a ostatními ministranty domluví výpravu na kočičky. Není to vždycky snadné, někdy kočičky ještě nekvetou, mohou být už odkvetlé nebo nejsou vůbec. Na jaře bývá proměnlivé počasí a málo času, tak se na kočičky mnohdy musí vypravit i rodiče autem. Spolu s ostatními dětmi a ministranty chodí hrkat. Také dělá rozpis na klečení u hrobu Pána Ježíše, aby byla zajištěna na Bílou sobotu nepřetržitá služba.

S mechtem na Vánoce, který se dává do betléma, je to podobné jako s kočičkami.

Během celého roku dává náčelník různá upozornění na nástěnku: bodování, služby, akce, ale třeba i upozornění, že si mají kluci nechat vyprat řízu před velkými svátky.

Náčelník dohlíží i na nové ministranty. Stará se o to, aby zvládli při mši správně sloužit u oltáře. Jak držet konvičky, patenu, jak zvonit, číst přímlyvy atd. Udržet kázeň malých ministrantů bývá většinou velmi těžké.

Náčelníkovi v jeho povinnostech pomáhá Víťa Škrhák, otec Petr, kostelníci, ale hlavně rodiče.

Jenom málokdo tuší, kolik starostí navíc má kluk, který přijme tuto službu. **Děkujeme proto všem minulým, současným i budoucím náčelníkům i jejich rodičům.**

REAKCE MINISTRANTŮ

Ministrování mě baví. Všichni jsme kamarádi. Za účast na mši sbíráme body a ty nejlepší vezme otec Petr a Víťa Škrhák za odměnu třeba na výlet. Mám tam kamarády a všichni jsou na mě hodní, i když něco spletu.

Ministrovat chodím hlavně proto, že to chtějí moji rodiče. Mám tam kamarády a někdy je tam i sranda. Někdy se mi nechce vstávat

na ranní mše, a večer mám zase tréninky, je to těžké všechno stihnout. Mamka to docela hlídá.

Ministrant je kluk, který má na sobě bílou, dlouhou košili, ve které je v létě strašně horko a v zimě zima... Má vysoký límec, tak se můžu schovat, když třeba na ranní mši ještě zívám.

„Copak se vám stalo?“

„...Byli jsme na srazu ministrantů...“

Jsem ministrant už několik let a strýc se pořád ptá, kdy už budu maxistrant....

Jsem ministrant veterán v důchodu. Chodím ministrovat rád, ale vadí mi, že malí kluci zlobí, šeptají si a někdy se smějí.

J. Topenčíková
a K. Košutková

nakoupily dárky a moc se snažily, aby mi neprozradily, co dostaneme, obzvlášť pak můj syn.

Na Vánoce mi můj nadšený a netrpělivý syn podal svůj dárek a trval na tom, abych ho rozbalil jako první. Netrpělivostí jen hořel a já jsem si byl jistý, že tak významný dárek už nikdy nedostanu. Nedočkavě jsem balíček otevřel a nahlédl jsem dovnitř. A tam jsem ho spatřil. Ten nejkrásnější dárek, jaký jsem kdy dostal. Ale nedíval jsem se na něj očima pětaticetiletého člověka, přesyceného sliby „nejnovější technologie“ a „rychlejšího, snazšího a ekonomičtějšího“. Znovu jsem na dárek pohleděl nadšenýma očima šestiletého dítěte.

Šlo o několikacentimetrového, umělohmotného zeleného dinosaura. Můj syn ihned zdůraznil, co je jeho nejlepší vlastnost. Přední nohy totiž slouží jako přichytka, takže ho člověk může nosit stále u sebe.

Nikdy nezapomenu na jeho oči, když jsem do nich toho večera pohlížel. Naplňovalo je očekávání, naděje a láska - ta, která se dá najít jen ve velmi malých očích.

Znovu se opakovala minulost. Ten malý, blondatý, modrooký obličej mi položil

tutéž otázku, kterou jsem před mnoha lety tak naléhavě pokládal i já. Opravdu se počítá to, že si člověk vzpomněl? Napadlo mě, jak asi v obchůdku zoufale hledal, aby tam našel ten pravý skvost, kterým by nejlépe vyjádřil lásku ke svému tatínkovi.

Odpověděl jsem na otázku jediným možným způsobem, kterému může rozumět dítě. Ihned jsem si dinosaura připnul a nadšeně jsem prohlašoval, jak je „skvělý“, čímž jsem v jeho očích potvrdil, že měl samozřejmě pravdu. Opravdu se mi líbil. Následujících několik měsíců jsem všude chodil s umělohmotným dinosaurem připnutým na klopě. Kupodivu si ho nikdo nevšimal, obzvlášť když jsem byl v přítomnosti syna. Nikdo, nikdo, kromě něho.

Došlo mi, že ten výraz ve tváři malých dětí, které dávají dárky od srdce, zvláště o Vánocích, je odlišný od toho na tváři dospělých, kteří se pokoušejí kupovat lásky drahými věcmi.

Vloni o Vánocích daly dvě děti z našeho sousedství našim dětem ručně vyrobené taštičky z papíru. Uvnitř se ukrývaly různé druhy cukroví, oblíbené staré hračky a zbožňované loutky. Děti pocházely z rozvrácené

rodiny a neměly moc peněz, ale z jejich zářících obličejů se dalo vyčíst, že do těch dětských verzí zlata, kadidla a myrhy byly navíc přidány porce lásky a přátelského vzpomnutí.

Když se přestane počítat to, že si člověk vzpomněl? Tuto otázku si pokládám znovu a znovu. Řekl bych, že se to stane ve chvíli, kdy ocenění hodnoty nejvzácnějších skutků, jež konáme jeden pro druhého, snížíme pouze na jejich obchodní cenu.

Hodnota dárků od mého syna by dohromady dala jen pár korun, ale pro mě mají cenu zlata.

Proto nosím dinosaura z umělé hmoty.

Dan Schaeffer

SLOVO PRO DUŠI

Největší dárek

Když vyrůstáme, neustále nám opakují, že cena dárku není důležitá, hlavní je to, že jsme si vzpomněli. Dá se tomu však jen těžko uvěřit, když se tatínek rozplývá nad novou drahou hračkou, ale zcela ignoruje primitivní důkaz lásky, který přepečlivě vytvořily malé ruce a velká

srdce, které ho mají rády mnohem víc, než ruce, které sestavily nové kolo nebo smartphone.

Což mě přivádí ke skličující otázce, které jsem musel čelit jednou o Vánocích, kdy si mé děti vzaly ze svých pokladniček peníze, aby nakoupily dárky ve školním obchůdku.

Jedná se o sváteční tržiště pro děti od prvního patě třídy, ve kterém jsou k dostání „jedinečné“ věci, (které by obchodní domy nepřijaly, ani kdyby jim člověk za to zaplatil). Nicméně všechny dárky jsou určeny pro dětský rozpočet a dětem se moc líbí. Děti tam

Kouzlo starých ozdob

Mladá rodina s dětmi koupila před lety velký dům od staré paní, která bydlela už jen v malém pokoji ve spodním patře. Děti si na paní zvykly a po určitém čase jí začaly říkat babička. Měla z toho radost, manžel už dávno umřel a jediný syn se odstěhoval se svou rodinou za prací daleko za moře, do Ameriky.

Celý rok bývala babička usměvavá a milá, s dětmi si povídala nebo jen tiše pozorovala, jak si hrají na zahradě. Když se ale přiblížil čas Vánoc, vždy velmi posmutněla a ani moc často nevycházela ze svého pokoje. Rodina každý rok zvala babičku na štědrovečerní večeři, pozvání vždy přijala, ale jako by byla myšlenkami někde daleko.

Před loňskými Vánoce maminka v celém domě uklízela. Ve sklepě domu našla starou zaprášenou bednu, která skrývala poklad. Bylo v ní plno starých, ale nádherných vánočních ozdob a krásný vyřezávaný betlém. Muselo to patřit původním majitelům domu.

Nikomu nic neprozradila a sama na Štědrý den vánoční stromeček tou nádhrou nazdobila. Po štědrovečerní večeři se všichni sešli v obývacím pokoji. Babička s úžasem a nevěřičně hleděla na vánoční stromeček a po chvíli se celá rozzářila. Tak jí ještě nikdy neviděli.

Začala vzpomínat na své dětské Vánoce i na ty, které prožívala kdysi dávno se svou rodinou. Ozdůbky postupně prohlížela, zlehka pod ně položila dlaň a přitom jí po tváři stékaly slzy. Takovou radost jí udělaly! Děti zase nemohly spustit oči z ručně vyře-

závaného betlému, který, jak babička sama řekla, vytvořil její dědeček.

Později večer popřál telefonicky krásné svátky ještě její syn s rodinou a ona nesmírně šťastná a spokojená odcházelá do svého pokoje. Byly to pro ni po dlouhé době krásné Vánoce.

I děti měly radost z babiččiny dobré nálady a jejího šťastného úsměvu.

Vánoce jsou svátky pokoje, hojnosti, plné koled a zářících světél, ale udělat opravdovou radost třeba jen zdánlivou maličkostí je ze všeho nejkrásnější.

Radostné a požehnané Vánoce všem dobrým lidem.

*Tomáš a David Popelkovi
převzato z časopisu Hlas*

Světová náboženství ISLÁM

*Milí přátelé,
v tomto díle si blíže představíme islám – druhý
nejpočetnější a jedno ze tří monoteistických
náboženství světa.*

Slovo **islám** v arabštině znamená *dobrovolné podrobení se jedinému a všemocnému bohu* a vystihuje postoj muslimů k jejich bohu Alláhovi.

Dějiny islámu

Islám, stejně jako judaismus a křesťanství, odvozuje svůj původ od Abraháma, respektive od jeho syna Izmaela. Dějiny islámu se začínají psát v 6. století po Kristu, kdy se v arabské **Mekce** (r. 570 po Kr.) narodil **Mohamed** (Muhammad).

V té době žily na Arabském poloostrově, kromě Arabů, také křesťanské i židovské komunity a všechny tři se navzájem ovlivňovaly. Je potřeba říci, že většina Arabů té doby věřila ve více bohů, ale někteří již vyznávali jediné nejvyšší božstvo. Mnoho Arabů se několikrát ročně vydávalo do vyhlášeného obchodního a náboženského střediska v Mekce, kde vznikl kult Černého kamene, zasazeného do stěny svatyně ve tvaru krychle – tato svatyně se jmenuje Kaaba (arabsky *kořka*).

Když Mohamedovi bylo asi 20 let, oženil se s bohatou vdovou Chadidžou. Z tohoto manželství se narodili synové, kteří však záhy zemřeli, a také čtyři dcery, mezi nimi i Fátima. Mohamed pracoval jako obchodník, stejně jako jeho žena Chadidža, a byl považován za upřímného a bezúhonného člověka.

Mohamed rád vyhledával samotu na poušti, kde se mu (jako již čtyřicetiletému) prý zjevil anděl Gabriel (arabsky *Džibril*), aby mu vyjevil boží

slova. Na základě těchto diktovaných slov vznikl **Korán**, což je nejposvátnější kniha islámu. Takto se z Mohameda stal **prorok** jediného boha **Alláha**. Jeho hlásání mělo úspěch, získával velké množství přívrženců své víry. Roku 619 zemřela jeho žena, a tak se Mohamed znovu oženil rovnou se dvěma manželkami (mnohoženství tehdy bylo u bohatých Arabů obvyklé, vlastně je i dodnes), z nichž devítiletá Aiša byla dcerou jednoho z jeho nástupců Abú Bakra.

Kvůli nepřátelství obyvatel Mekky vůči této nové náboženské skupině byl Mohamed a jeho příznivci 24. září roku 622 vykázáni z města. Mohamed se tedy uchýlil do **Mediny** – tato „emigrace“ (arabsky *hidžra*) je považována za počátek islámského letopočtu. V Medíně kolem sebe shromáždil Mohamed početnou skupinu **muslimů** (arabsky moslem znamená *věrný, věřící*).

Rozhodl také, aby se všichni věřící obraceli v modlitbách směrem k Mekce ke svatyni Kaaba. Dle Mohamedova vyjádření mu boží hlas vyjevil, že tuto svatyni vybudoval Abrahám se svým synem Izmaelem na Alláhův příkaz.

Mohamed se svými přívrženci si roku 630 vojensky podrobil Mekku. Většina jejích obyvatel přijala islám. Od té doby rychlému šíření nové víry nic nestálo v cestě. Její zakladatel umírá roku 632.

Dva směry islámu

Po Prorokově smrti vyvstaly neshody o jeho nástupnictví. Roku 632 se však většina věřících shodla, že nejvhodnějším následníkem bude jeho tchán **Abú Bakr**. Ten se stal prvním náboženským i politickým vůdcem komunity, tzv. **chalífem**. Po něm nastoupili chalífové Umar

a Usman. Někteří se však domnívali, že by se chalífát měl vrátit mezi členy Prorokova rodu, a tak se čtvrtým chalífem stal Mohamedův zeť Alí. Jiná skupina věřících zase víc kladla důraz na to, že je důležitější být správným muslimem než být spřízněn s Prorokem. Toto mělo za následek rozbroje, které využil guvernér Damašku Muvávija, jenž rozpoutal občanskou válku, kterou ukončila vražda Aliho roku 661.

Na základě tohoto sporu se rozdělil islám (k němuž se hlásí více než 1 miliarda věřících po celém světě) na dvě skupiny: **sunnity**, kteří jsou výrazně početnější a představují „lid komunity a tradice“ (arabsky *sunna*), a **šitty** (arabsky *přívřenci*), kteří dodnes považují za právoplatného Mohamedova nástupce Aliho. **Šitty** mají v rámci islámu výraznou menšinu (je jich asi 12%).

Přestože Arabové tvoří už pouze asi 20% všech muslimů, svatým jazykem islámu zůstává arabština. Je to jako u nás, křesťanů: největší komunity již dávno nejsou v Evropě, ale v Jižní Americe a Africe, přesto je hlavním liturgickým jazykem latina.

Posvátné knihy

Nejdůležitější knihou islámu je **Korán** – v arabštině toto slovo znamená *četba*, *recitace*, *knih*a. Když anděl Gabriel vyjevil Mohamedovi boží slovo, řekl mu, aby je opakoval a nařídil mu: „Čti.“ Ten se pak texty naučil nazpaměť a posléze je diktoval svým společníkům, kteří je zapisovali na listy datlovníku, kousky kůže, nebo lopatky velbloudů. Po smrti Proroka chalíf Usman sesbíral všechny tyto texty a vytvořil Korán. Ten tvoří 6226 veršů uspořádaných do 114 súr (kapitol).

Tato svatá kniha je ještě doplněna **sunnou** (arabsky *zvyk*, *tradice*), kterou tvoří výroky, činy a soudy Proroka, tzv. **hadisy** („slova Prorokova“), sebrané jeho žáky.

Korán a sunna vytvořily základ víry a zákona, kterým se řídí život každého muslima. V koránu se neustále opakuje, že jediný bůh je Alláh, jenž

je stvořitelem a spasitelem vesmíru, je nepoznatelný a nelze jej zobrazovat. Tento bůh předal svůj zákon prorokům Abrahamovi, Mojžíšovi, Ježíšovi a Mohamedovi. Není většího zjevení než Mohamedovi, protože ta přesahují všechna předešlá zjevení.

Pět pilířů víry

Každý muslim má pět základních povinností – pět sloupů víry. Jsou to:

Šaháda (vyznání víry), které zní takto: „Není jiného boha než Alláh a Mohamed je jeho služebník a prorok.“ Provolává se pětkrát denně z výšky minaretu, když muezzin (služebník mešity) svolává k modlitbě.

Salát (rituální modlitba) se koná pětkrát denně za svítání, v poledne, odpoledne, při západu slunce a po setmění. Věřící se modlí na koberečku obrácení směrem k Mekce.

Zakát (almužna, daň) je stanovena zákonem a je povinností muslima ji odvádět z příjmů na dobročinné účely.

Saum (půst v měsíci ramadánu, na jaře) je přísný půst od úsvitu až do západu slunce. Večer každá rodina půst přeruší a shromáždí se k modlitbám a společnému stolu.

Hadždž (pouť do Mekky) je povinen muslim vykonat alespoň jednou za život, pokud mu to jeho životní situace umožní. Týká se všech dospělých, kteří mají dost sil a prostředků – jedná se o velmi nákladnou záležitost.

Všimněme si, že **džihád** (arabsky *svatá válka*) není součástí pěti sloupů víry muslimů, nicméně bývá velmi často chápán jako povinnost. V překladu znamená „*boj za spravedlivou věc*“ – v původním chápání šlo především o šíření víry, nikoli o likvidaci nevěřících. Byť to tak na počátku islámu i jindy mnohdy skončilo.

Náboženská praxe

Jak již bylo řečeno, život každého muslima určuje Korán a sunna, kde je obsažen **islámský zákon** – **šari'a**. Stanovuje společenský, rodinný život a také rituály od narození do smrti.

Ne všechny muslimské země mají k šari'i stejný přístup: v leckterých zemích je to jediný zdroj zákonů a předpisů, např. v Saudské Arábii či v Iránu. Jinde přejímají jen ustanovení rodinného práva, jako např. v Indonésii, Bangladéši, Pákistánu. Předpisy šari'i jsou leckdy velmi přísné, např. sekání rukou zlodějům, kamenování za nevěru, zákaz požívání alkoholu a vepřového. V některých liberálnějších muslimských zemích zase odborníci zkoumají, zda se pravověrný muslim může přizpůsobit moderním trendům ve světě a přitom zůstat věrný učení koránu.

Stejně jako je tomu u židů, jsou muslimové v útlém věku obřezáni. Náboženská výchova začíná v koránské škole čtením Koránu.

Svatba je spíše rodinnou událostí než náboženským obřadem. Co se týče mnohoženství, je povinností muže zabezpečit všechny ženy a jejich potomky na stejné úrovni, co se týče bydlení, oblečení, stravy apod. Proto si to mohou dovolit jen velmi dobře situovaní muslimové. Rozvod je dovolen prohlášením muže *rozvádím se s tebou (3x za sebou)* a je možné jej v dnešní době učinit i sms zprávou.

Veškeré náboženské obřady obvykle probíhají v **mešitě** (*modlitebna*). Jedná se o stavbu, která je ozdobená verši z koránu a je bez sebe-menšího figurativního vyobrazení boha. Každý věřící se musí před modlitbou očistit: umýt ruce, paže, hlavu, obličej a nohy. Do mešity se zásadně vchází bosky (může se i v ponožkách). Posvátným dnem muslimů je pátek.

Islám nepřipouští prostředníka mezi člověkem a bohem. Obřady v mešitě obvykle vede člověk znalý islámské víry a pověřený danou komunitou – **imám** (arabsky *vůdce*).

Každý imám, může vyslovit **fatvu** (*právně závazný výrok*), který je neodvolatelný. A protože v muslimském světě neexistuje ústřední autorita, která by se vyslovovala k otázkám víry, mohou vedle sebe existovat dvě naprosto rozdílné fatvy: *je možné zabít nevěřící x není možné zabít nevěřící*. A je na každém muslimovi, kterým výrokem se bude řídit.

Svátky

Muslimové, stejně jako židé, mají svůj vlastní kalendář. Začíná našim rokem 622, kdy Mohamed musel emigrovat do Mediny, jak už bylo řečeno výše. Rok má stejně jako náš 12 měsíců.

V postním měsíci **Ramadánu** se oslavuje **noc Osudu** (*Lajtal-al-Qadr*, čti *Lajtal al kvadr*), kdy se připomíná zjevení koránu Mohamedovi. Takzvaný **Malý svátek** je radostným ukončením postního měsíce Ramadán. Věřící se shromáždí v mešitě k modlitbám, doma se pak jedí sladké koláče a ovoce a dávají si navzájem dárky.

Velmi důležitou slavností je každoroční **pouť do Mekky** – **Hadždž**, která se slaví poslední měsíc v muslimském kalendáři. Při této pouti se musí každý věřící zahalit do dvou kusů bílé nesešité látky. Věřící navštíví svatyni **Kaab**, kde se chodí v průvodu okolo budovy se vsazeným **Černým kamenem**. Ritus předepisuje sedmkrát obejít Kaabu od Černého kamene doprava. Pokaždé, když věřící miji Černý kámen, musí se jej dotknout, políbit nebo pokynout na pozdrav. Každý rok je v tomto davu nemálo poutníků ušlapáno. Na konci pouti se slaví **Velký svátek**, na připomínku činu Abrahamova, který místo svého syna Izáka obětoval berana.

Ti, kteří se slavnosti v Mekce neúčastní, slaví doma v rodinném kruhu. Každá rodina obětuje nejčastěji hlavu berana. Maso z tohoto zvířete se musí rozdělit mezi členy rodiny, sousedy a chudé.

Kromě Mekky jsou dalším posvátnými místy Medina a Jeruzalém, který nazývají muslimové Al-Kuds (arabsky svatý). Dle jejich přesvědčení je Jeruzalém místem, odkud byl Mohamed vzat do nebe.

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdroje, které uvádím pod článkem.

Petr Martínek

Prameny:

Náboženství světa – školní encyklopedie pro mládež (Larousse)

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

Na těchto stránkách dnes přinášíme skutečný příběh jedné „unavené“ ženy. Stav, který tato žena řeší, zažívá v určitých obměnách mnohý z nás. Nejedná se o žádnou vánoční pohádku. Dokonce se ani nedovíme, jak se oba manželé se vzniklou situací vypořádali. Na příkladu tohoto textu chceme pouze ukázat, jak důležité je žít teď, na nic nečekat a v každém období o manželství trpělivě pečovat. Právě teď o Vánocích je čas se zklidnit, společně se zamyslet a žít spolu...

*Dobrý den,
hledám pomoc, někoho, kdo by měl od-
vahu se ponořit na chvíli do mých starostí.
Nemám ve svém blízkém okolí nikoho, kdo
by se mnou mohl poponést to mé břeme-
no, s nímž si nevím rady.*

...
*Hlavní věc je jakási osamělost. Opora
v místní církvi žádná. Moje rodina je daleko.
Přátelé, kterých jsem měla celý život hod-
ně, daleko. Žijeme na vesnici, kde nikoho
nemáme. Jsem buď moc mladá a nikdo
mě na kamarádství nepotřebuje, nebo
jsem moc stará a zatížená. Nebo mám ne-
šťastnou povahu... jak se to vše dá změnit?
Nebo aspoň změnit moje uvažování, abych
se nelitovala, neměla pocit, že stojím sama
proti všem a ti mě sledují a hodnotí, co
všechno dělám špatně?*

*Když to shrnu, můj život je: barák +
zahradka + děti. Jsme stále zavaleni prací.
Manžel, i když se snaží, je furt v práci,
starost o dům je převážně na mně. Mys-
lím, že jsme se vlastně ani nestihli poznat
a už přišlo dítě. Narážíme na své povahy,
sobectví, vznětlivost, nesmiřitelnost. Mám
problémy s rodinou mého muže. Nevím
si rady se sebou - nikdy jsem nebyla tak
vzteklá jako teď. Situace je složitá, ale když
se dost nevyspím, nenajím, neodreaguji
od dětí, mám černé myšlenky, touhu nežít,
skončit tento život, který mě tak vyčerpává,*

*ale nenaplníuje a nikdo mi není ochoten
odpovídat na mé otázky.*

*Mrzí mě i můj vztah s manželem. Až na
pár světlých chvil vedeme většinou jen řeči
o práci, o dětech a nejsme schopni se sobě
přiblížit přes své zdi sporů.*

Poněkolkáté čtu váš mail a říkám si: tolik
únavy, smutku, bolesti, zklamání, osamě-
losti... Mám pocit, že nejvíce z toho všeho
vystupuje osamělost, chybí vám blízkost,
vztahy. Kamarády máte, ale daleko a vy byste
potřebovala někoho vedle sebe.

A co vlastně teď nejvíc potřebujete? Po-
moc s dětmi? Péči o dům, zahradu a zvířata?
Popovídat si? Sdílet své plány, sny, těžkosti
i obavy? Mit možnost odpočívat, pořádně se
vyspat nebo si také dělat něco jen tak pro
radost? Zkuste si odpovědět. A jakou jste
vlastně měla představu o svém manželství,
o vztazích, o životě? Je důležité vědět, co
vlastně chceme, kam směřujeme, jaké hod-
noty jsou pro nás ty hlavní. Pro to vše jsme
pak ochotni i něco vydržet.

Určitě ve vašem životě teď hraje velkou roli
únava. Malé děti vás potřebují, dům, zahra-
da, zvířectvo, zaneprázdněný manžel, málo
dobrých společných prožitků, složité vztahy
s původní rodinou, zasahování rodičů... To
vše je příliš na jednu ženu. Pak se cítíte osa-
mělá, jste zlostná a vznětlivá. Vztek a zloba
jsou často jen maskované projevy, které

zakrývají naše pocity bezmoci. Už nevíme,
jak ven ze situace, ve které nám není dobře.
Nebo jsme už tak unavení, že ani nemáme
sílu hledat nová řešení. A tak, když hrozí zase
nějaký nárok, zátěž, raději křičíme, zlobíme
se, útočíme, abychom to od sebe odehnali.

Doporučila bych dvě věci:

1. Důvěřujete Bohu jako bytosti, která vás
velmi miluje a chce pro vás to nejlepší.
Zkuste se před Bohem ztišit a všechnu
svoji bídu a bolest mu vypovědět. Potom
zkuste Bohu poděkovat za vše dobré, co
jste už v životě dostala a také ho poproste
o pomoc. Aby vás vedl, aby pomáhal i při
rozhovorech s lidmi, kteří jsou ve vaší blíz-
kosti. Abyste se k blízkým chovala tak, aby
vaši lásku opravdu vnímali a zakoušeli.
2. Zkuste se také opravdově setkat se svým
manželem. Udělejte si na sebe čas, do-
mluvte se, poproste někoho o hlídání dětí
a dopřejte si alespoň dvě hodiny času jen
vy dva spolu. Upřímně si promluvte o tom,
jak se vám oběma žije, jak se cítíte, co
vás těší a trápí, z čeho máte obavy, co
byste chtěli jinak, co potřebujete jeden
od druhého. Dobře jeden druhému na-
slouchejte. Berte vážně, co ten druhý říká.
Nevymlouvejte si navzájem, že to tak není.
Zkuste v klidu a společně hledat řešení
pro váš společný život. Jak být víc spolu,
jak se podělit o práci, jak čelit obviňování
a zasahování rodičů, jak pečovat o svůj
vztah, jak vychovávat děti, jak společně
nejen pracovat, ale i odpočívat a radovat
se. Nečekejte na to, že až jednou... Až vy-
rostou děti, až bude dům hotový, až bude
upravená zahrada, až splatíme dluhy, až...

Žijte **TEĎ**, i když situace je těžká. Žijte
spolu a dobře. I vaše děti potřebují zakou-
šet, že se máte rádi. Že problémy a konflikty

jsou, ale že jdou řešit. Nebojte se poprosit
o pomoc vaše okolí. A neztrácejte z mysli,
že v manželství je možné a nutné vzájemné
a nekonečné odpouštění. Pak mezi vámi
nebudou růst žádné zdi. To je ta nejlepší
výchova pro vaše děti.

*převzato z www.vira.cz
redakčně kráceno*

RECEPT NA HŘEVIVÝ DOMOV

KATEŘINA SUPIKOVÁ

NADROBNO NASEKEJTE ČAS.

PŘISYPTĚ HRST KREATIVITY

A DVĚ HRSTI PÍLE.

ZALIJTE DESTILÁTEM LÁSKY.

DEJTE MACEROVAT

NA SLUNNÉ OKNO OPTIMISMU.

DENNĚ PROTŘEPÁVEJTE MODLITBOU.

SCEĎTE DO LÁHVE PŘÍLEŽITOSTÍ.

UCHOVÁVEJTE V TEMNU SEBEKÁZNĚ.

PO LŽIČKÁCH EMPATIE

PODÁVEJTE MANŽELOVI, DĚTEM,
PŘÍCHOZÍM.

HŘEVIVÝ DOMOV LÉČÍ ÚNAVU,
NEÚSPĚCH, CHMURY.

POMÁHÁ PŘI NACHLAZENÍ, STRESU,
NÍZKÉM SEBEVĚDOMÍ, KŘIVDÁCH.

Zápis z jednání farní rady, dne 9. 10. 2018

- paní Lucii Škrhákovou byl přednesen návrh na kompletní generální opravu kostelních varhan (poslední údržba a ladění varhan odhalily znepokojivé výsledky stavu varhan – červotoč, nevyhovující čalounění, špatný stav vzduchovodů, atd.)
farní rada odhlasovala postup:
 - oslovení nezávislého odborníka, který provede odhad vzniklé škody
 - zadání vyhotovení a nacenění celkové opravy
 - výběr firmy, která opravu provede
 Nutná bude též diskuse o možnostech financování této nákladné rekonstrukce.
- byla opravena „kolárka“
- bude opravena výmalba bočního vchodu do kostela (od silnice)
- v jarních měsících nutno nechat zhotovit nové boční dveře do kostela
- projednána oprava sloupků na „parganě“, některé z nich jsou v havarijním stavu
- budou pořízeny nové žárovky na osvětlení věžních hodin

zapsala M. Červenková

Velká rodina malých dárců se rozrůstá

V neděli 23. září 2018 zazněla v brněnské diecézi výzva otce biskupa Vojtěcha, ve které pozval věřící, aby svou spoluzodpovědnost za život diecéze vyjádřili také tím, že se stanou donátory fondu PULS, jehož posláním je hmotně podporovat kněze a pastoraaci. Během dvou následujících měsíců přibýlo do velké rodiny malých dárců téměř 600 nových donátorů, a to jak jednotlivců, tak celých rodin.

„Nárůst počtu donátorů se projevil i na výši přijatých darů. Jen za měsíc říjen a listopad činily dary donátorů více než 2,1 milionů korun,“ říká P. Pavel Kafka, správce fondu PULS. „Ochota darovat je především

projevem odpovědnosti a nasazení se pro budoucnost diecéze, proto je tato rostoucí velká rodina malých dárců přínosem daleko přesahujícím celkovou výši jejich darů. Zájem o rozvoj života diecéze projeví donátoři také zapojením do internetového hlasování, kde ze tří pastoračních projektů vybrali projekt „Vstupy do škol“, který bude z prostředků PULS v roce 2019 podpořen,“ dodává P. Kafka.

Všem donátorům děkujeme a brněnské diecézi přejeme, aby se jí ve velké rodině malých dárců co nejdříve narodil třítisící donátor.

Více <https://fond.biskupstvi.cz/>

Kvítky svatého Františka nakladatelství Ladislava Kuncíře, 191 stran

Kniha o životě Františka z Assisi a jeho bratří

ÚRYVEK Z KNIHY:

Když byl jednou bratr Ginepro v Assisi o svátku Narození Páně u oltáře v hlubokém rozjímání, jistý boční oltář byl pěkně ustrojen a ozdoben. Na prosby sakristiánovy zůstal bratr Ginepro hlídat onen oltář, aby se sakristián mohl najít. Když setrval ve zbožném rozjímání, nějaká chudá žena přišla a prosila ho o almužnu. Odpověděl jí: „Počkej chvíličku, uvidím, zdali ti z tohoto oltáře tak vyzdobeného mohu ti něco dát.“

U toho oltáře byl závěs, velmi zvláštní, okrášlený zlatými a stříbrnými zvonečky velké ceny. Bratr Ginepro povídá: „Ty zvonečky jsou tu zbytečné; vezme nůž a všechny uřeže a daruje se soucitem této chudé ženě. Sakristián, sotva spolkl tři nebo čtyři sousta, vzpomněl si na způsobu bratra Ginepra a začal se strachovat, aby mu s vyzdobeným oltářem, který mu nechal na hlídání, něco neprovedl pro přílišnou lásku k bližnímu. A hned vstane od stolu, jde do kostela a dívá se, zdali ozdoby oltáře nejsou pryč. Když uviděl od závěsu uřezané zvonečky, velmi se rozčílil.

Bratr Ginepro mu praví: „Nehněvej se pro ty zvonečky, neboť jsem je daroval jedné chudé ženě, která je velmi potřebovala, a tady nebyly k užitku, jen to byla taková světská a marná pompa. Když to sakristián uslyšel, hned běžel po celém městě zarmoucený, spatřil-li někde ženu, ale nenašel

ji a nenašel ani nikoho, kdo by ji viděl. Vrátil se tedy do kostela a pln zlosti vzal závěs a nesl jej generálovi (představenému), který byl v Assisi.

Povídá: „Otče generále, žádám vás, abyste potrestal bratra Ginepra, který mi zkazil tento závěs, který byl neskvočnější ze všech. Podívejte se, jak jej zřídil a uřezal z něho všechny zvonečky a povídá, že je daroval nějaké chudé ženě.“ Generál odpověděl: „Toto neučinil Ginepro, nýbrž to učinila tvoje hloupost, protože jsi měl znát jeho způsob; a pravím ti, že se divím, že nerozdal také všechno ostatní. Ale bude za tento přestupek důkladně potrestán. A svolal všechny bratry do kapituly, dal zavolat bratra Ginepra, a před celým konventem ho velmi ostře pokáral pro ony zvonečky. A rozhněval se a zvýšil hlas natolik, že téměř ochraptěl.

Ale bratr Ginepro na ta slova málo dbal, protože si liboval, když byl hodně zahanben. Ale aby nahradil generálovi jeho ochraptění, začal přemýšlet o léku. Šel do města, a objednal pěknou misku kaše s máslem. V noci rozsvítí svíčku a jde s miskou kaše ke generálovi cele a zaklepe. Generál otevřel a vidí ho s rozžatou svíčí a miskou v ruce a šeptem se ptá: „Co to má znamenat?“

Ginepro odpověděl: „Otče můj, když jsi mne dnes káral pro mé chyby, viděl jsem, že jsi pro velké namáhání ochraptěl. A proto tě prosím, abys ji snědl, neboť ti pravím, že ti uvolní prsa i krk. Generál praví: „Je snad teď čas, abys chodil a znepokojoval lidi?“

Bratr Ginepro mu odpověděl: „Vidíš, pro tebe je to připraveno, prosím tě, abys nechal výmluv a snědl to, protože ti to velmi prospěje.

A generál, rozhněván pro tuto pozdní hodinu a pro jeho nezbednost, poručil, aby šel pryč, že v tuto hodinu jíst nechce, nazýváje ho člověkem daremným a špatným.

Když Ginepro viděl, že prosby nepomáhají, praví toto: „Otče můj, jelikož ty nechceš jíst, a kvůli tobě se tato kaše vařila, udělej mi aspoň toto: podrž mi svíčku a sním to já.“

A generál, muž dobrého srdce a zbožný, vzhledem k dobrotě a prostotě bratra Ginepra a že toto všechno ze zbožnosti udělal, odpoví: „Nu tak, když mermomocí chceš, snězme to společně.“ A oba jedli tuto kaši z velké lásky. A mnohem více se občerstvili zbožností než pokrmem. Ke chvále Ježíše Krista a chudičkého Františka. Amen.

Vojtěch Kodet: Hledám tvou tvář Karmelitánské nakladatelství, 96 stran

Nechat se Bohem milovat je základem spásy a jádrem našeho křesťanského povolání. Právě otevřením se lásce Boží začíná proměna našeho života.

PRO DĚTI:

G. Dateno FSP: Setkání s pastýři Nakladatelství Paulínky, 84 stran

První kniha ze série příběhů pro děti od 6 do 10 let. Tři děti, žijící v současnosti zažívají velká dobrodružství pokaždé, když se dostanou do Ježíšovy doby. K tomu nedochází náhodně, ale pokaždé se tak děje, když řeší nějaký „problém“. Cesta v čase zpět a zkušenosti, které tam nasbírají, jim pomohou v realitě řešit otázky tak, jak nás tomu učí evangelium. První díl propojuje svět dětí s pastýři z Betléma, kteří jako první spěchali k právě narozenému Božímu Dítěti.

M. Červenková

V Medjugorje bude 30. Mladifest!

Toto je výzva pro všechny mladé, kteří by chtěli přes léto prožít něco nového a zajímavého.

Každé léto se v Medjugorje koná Světový modlitební festival mládeže. A letos to bude už potřicáté.

Já vím, že název nezni zrovna záživně, ale věřte, že se na Mladifestu nebudete nudit. Zkrátka to tam opravdu žije. Mladí z celého světa, výborná schola, tanec, zpěv a večerní setkávání, které by zastinilo nejedny hody. Ve všem je cítit radost ze života i z Boha.

Celý festival má bohatý duchovní program. Každý den jsou připraveny přednášky, svědectví, mše svatá (vše je překládáno do češtiny). Večerní program se naopak každý večer liší, vždy jde však o silný zážitek, který nejde popsat slovy. Každopádně, je jen na vás, čeho se rozhodnete zúčastnit. Na Youtube lze najít hodně videí, která vám pomohou udělat si lepší obrázek. Pro skutečné zážitky si však musíte přijet sami

Pan Václav Salajka slíbil, že vypraví autobus přímo z Dolních Bojanovic. Potřebujeme však, abyste se přihlašovali co nejdřív. O festival je velký zájem, a proto je nutné shánět ubytování co nejdřív. **Přihlašovat se můžete buď jemu, nebo mně, a to do konce ledna.** Mimochodem, Mladifest je jediný z velkých festivalů, který není věkově omezený. Zúčastnit se můžou jak mladí, tak všichni, kdo mají chuť.

Martin Horák

5 věcí, které byste měli vědět o Mary's Meals

Během Vánoc probíhá v naší farnosti sbírka věnovaná pro účely charitativní organizace Mary's Meals (v překladu Mariina jídla). V ČR působí tato organizace až od května tohoto roku, proto jste o ní možná ještě neslyšeli. Smyslem toho článku je předat Vám základní informace.

1. Přináší naději hladovějícímu světu

Každý den na světě hladoví více než 66 milionů dětí, aby přežily, musí pracovat a žebrať. Nemohou proto chodit do školy. Základní myšlenka Mary's Meals je krásná, jednoduchá a účinná: Každé dítě dostane jedno jídlo denně v místě svého vzdělávání. Díky tomu děti chodí do školy, a kromě stravy získávají také vzdělání. To jim v budoucnu pomůže získat práci. Nekončící spirála hladu a chudoby se tak zastavuje.

2. Za pouhých 421 Kč nasytí dítě na celý školní rok

Je to možné díky tomu, že naprostou většinu úkolů dělají dobrovolníci. A to jak v dárcovských zemích, tak v lokálních komunitách. Například v Malawi je jich přes osmdesát tisíc. Ti mají na starosti veškeré úkoly ohledně přípravy a servírování jídla. Organizace také využívá místních zdrojů, které nakupují u zdejších farmářů. Podporuje tím tak místní ekonomiku a zároveň ušetří za dovoz surovin.

3. Ze všech vybraných darů směřuje 93 % přímo k dětem

Organizace se zavázala udržovat nízké provozní náklady. Dělá dobré věci dobrým způsobem.

Celkem 93 % darů se dostane přímo na charitativní aktivity, které pomáhají dětem. Zbytek je věnován na to nejnnutnější pro chod organizace. Mary's Meals existuje od roku 2002 a po celou dobu se jí daří tento závazek naplňovat.

4. Zajišťuje jídlo pro jeden a čtvrt milionu dětí každý den

Konkrétně 1 361 586 dětí ve čtrnácti zemích světa. Dílo Mary's Meals už proto ocenila řada významných osobností včetně anglické královny či papeže Františka. Navzdory úspěchům zůstává zakladatel Magnus MacFarlane-Barrow stále pokorný. Uvědomuje si, že na světě je stále mnohem víc dětí, které hladoví.

5. Je možné se zapojit

Mary's Meals je založeno na malých skutcích lásky. Kromě daru lze přispět také modlitbou, šířením myšlenky ve vašem okolí či jinými dobrovolnickými činnostmi. Vítány je každý dobrovolník. Více informací na: marysmeals.cz

Na závěr přikládám pro zamyšlení vizi organizace Mary's Meals:

„Naší vizí je, že každé dítě dostane jedno jídlo denně v místě svého vzdělávání a že ti, kteří mají více než potřebují, se budou dělit s těmi, kterým se nedostává ani těch nejzákladnějších potřeb.“

Martin Horák

Krásnější Vánoce

Případně mi, jakoby to bylo včera. A přitom je to už šestadvacet let. Nahrávali jsme s Kytaráky CD Miluji Tě. Byla doba vánoční. Pamatuji si docela zřetelně na jeden večer, kdy jsme hodně po půlnoci skončili s Martinem v kostele před svatostánkem a u jeslíček. *(Měli jsme tehdy klíče od kostela).* Chtěli jsme, aby to, co děláme, mělo hlubší smysl, a tak jsme tehdy Pánu nabízeli všechny ty písničky s tím, že se za každého, kdo je bude kdy poslouchat, modlíme. Od jeslíček, od Svaté rodiny šel takový zvláštní klid a pokoj. Víím, že jsou to jen vyřezávané figurky, a že skutečný Bůh je Bohem živým, ale myslím, že to byl právě jeho pokoj, který tehdy naplňoval naše srdce. Proč jsem si na to vzpomněl právě teď? Nevím. Možná proto, že i v těchto dnech jsme hodně dřeli na tom, aby se vám náš vánoční koncert líbil, aby Bůh mohl skrze nás i vám rozdávat. S ženou

jsme si kladli otázku, jestli všechny ty večery, kdy jsme se Štěpánskými koledníky sobotu co sobotu od října zkoušeli, jestli ten obětovaný čas stojí za to. Věřím, že ano.

Přijďte. Přijďte 29. 12. v 18 hodin do Obecního domu. Uděláme si krásnější Vánoce.

Bez vás to nebude ono :-)

Máme připravenou celou řadu novinek. Jednu z nich přijměte jako pozvání.

Jmenuje se Boží hřeben: *Rozčísí Boží hřeben vlas, hvězdě na nebeské báni a její žár a zlatý jas, od těch chvil cesty chrání. Cesty všech, kteří putují k betlémské stáji chudé a otázky je sužují, co jenom s námi bude? Víš, lásko, já mám hrozně vin a srdce ustarané a i když v hloubi duše vím, že nezměním se - ba ne, přesto teď klečím u jeslí a z nich se na mě dívá maličké dítě, Boží Syn, a mé srdce mu zpívá...*

*Glória, in excelsis Deo.
Glória, in excelsis Deo.*

*Zas hladí štědrý večer háv,
hvězdě, co nebem létá
a Bůh je opět na dosah
veškerým srdcím světa.
Jaký napíše příběh v nás,
hvězda, chlév, dítě malé,
až v srdci zaslechneme
hlas, hlas Lásky darované?*

*Glória, in excelsis Deo.
Glória, in excelsis Deo.*

za Štěpánské koledníky
Staňa Bílek

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice